

SKRÝŠA

Pomaličky, potichučky šúchajú sa dve kolená po vlhkej zemi. Pred nimi sú dve malé ruky, celé od piesku a hlíny. Vo vysokej lesnej tráve by sa mohlo zdať, že sa tam ukrýva zviera. Možno vlk. Alebo rys. Lenže ani jedno z toho nie je pravda.

Kuk! Nad trávou sa objaví strapatá hlava. Jej vlasy majú farbu pšenice, ktorá práve dozrieva na poli. Pod vlasmi sú dve bystré oči, nos ako gombička a doširoka usmiate ústa.

„Ja som Filip, lesný škriatok,“ zašepká chlapec a kolenačky sa presunie pod hrab pri jazere. Tam má jeho ocko naukladané udice, podberáky, tašku s jedlom pre nich a škatulky s pochúťkami pre ryby.

Ocko dokáže celé hodiny sedieť, čítať alebo pozeráť sa na hladinu jazera. Od skorej jari do neskorej jesene trávi každú voľnú chvíľu pri rybách. Možno aj z Filipa bude raz rybár. Len keby pri tom nebolo treba toľko vysedávať! Filip vydrží sedieť len chvíľu. Potom ho vždy čosi zaujme. Les je totiž plný najzvláštnějších vecí a obyvateľov.

„Hopla!“ mykne ockom. Skoro spadol zo stoličky. „Už ti je dlhá chvíľa,“ vzdychne si, keď vidí, ako Filip paličkou rozryl

zem okolo rybárskej stoličky, až sa začala hojdať
a div ocka nezhodila. „Ale nechod' ďaleko,“ usmeje
sa. „Budem len tuto, vo svojej skrýši,“ ukáže Filip na
spadnutý buk, ktorý vyvalený aj s koreňmi vyzerá ako
lesný dom. Po koreňoch sa dá šplhať lepšie ako po pre-
liezačke. Po strome sa dá chodiť ako po lávke. A pod
stromom je dosť miesta, akurát na úkryt pre malého
chlapca, ktorý sa tam môže v suchu hrať, aj keby vonku
pršalo.

Filipko má okrem ocka aj mamu. Mama však na ryby nechodí. Oveľa viac času trávi v záhrade pri dome spolu s Filipkovou staršou sestrou Zorničkou. Zornička je školáčka. Je už veľká, môže sama navštevovať spolužiačky a chodiť na prechádzky so psou kamoškou Titi.

K tejto rodine patrí ešte Líza, mačka, ktorú Zornička našla ako malé mačiatko. Zornička, Titi a Líza sa najradšej spolu hrajú na záhrade, ale to je celkom iný príbeh. Filipko ich má všetky veľmi rád, no predsa je najradšej s ockom v lese pri jazere.

Kým ocko chytá ryby, Filip sa hrá na lesného škriatka. Les je jeho skrýša.

„Ententičky, brmbolíčky,“ ťuká Filip paličkou po suchých bukových koreňoch. Rád si vymýšľa nové slová. Buk k nemu ťahuje koreňové ruky, vyzerajú ako malí škriatkovia. „Brmbolíček, Stromočíček, Trboľa a Prdoľa,“ smeje sa Filip, keď dáva bukovým škriatkom mená.

„Filipko, ideme domov,“ volá na neho ocko. Už sa zvečeriло a majú najvyšší čas vrátiť sa. Filip sa chytro postaví, ale zamotá sa do Prdoľu a Trboľu.

„Šteklíte ma, šteklíte,“ chichoce sa. „Už ma pustite,“ oprašuje si tričko od suchej hliny zachytenej na koreňoch. „Prídem sem aj zajtra. Viem to,“ povie Filipko svojej skrýši. „Prajem ti dobrú noc, les. Zanedlho ťa zase navštívim.“